

O akşam Selim babasının yanına geldi. Ona iyice yaklaşıp:

– Benim uykum geldi. İyi geceler babacığım, dedi.

Ancak babası o sırada kitap okuyordu. Ona hiç cevap vermedi.

Selim, “Acaba babam bana küstü mü?” diye düşündü.

Babasına bir kez daha seslendi. Babası sanki onu duymuyordu. Kitabı okurken ne kadar da mutlu gözüküyordu. Selim, çok üzgündü. Hemen annesinin yanına gitti:

– Anne! Babam benimle konuşmuyor, dedi. Annesi de:
– Öyle mi? Gel, beraber onun yanına gidelim. Neden sana cevap vermediğini anlarız, dedi.

Odaya girdiklerinde Annesi:

– Selimciğim, baban Kur'ân-ı Kerîm okuyor. Onun için sana cevap verememiş. Hem Kur'ân-ı Kerîm okuyan kişi rahatsız edilmez, dedi. Selim, bu duruma çok sevindi.

O sırada Selim'in babası, Kurân-ı Kerîm'i kapattı.
Sonra Selim'e:

– Gel bakalım! Ben sana küser miyim hiç? Kur'ân okuduğum için sana cevap veremedim, dedi. Selim'in yanaklarından öptü.